

тѣхъ. Дене току я вижъ през-
кочила отсреща: туй ходила да
вземе, онова да занесе. А пъкъ
и той, ужъ за жена петъ пари
не дава, а къмъ Царка е нѣ-
какъ си. . .

„Не, не — се мръщеше Мъг-
лата, — не ми се харесва ни-
то тя, нито той.

И чакъ сега му дойде оная
мисълъ, която още въ нача-
лото му загложди душата, ко-
гато замисли съ Павла да си
послужи. Само че тогава тая
мисълъ мина и отмина въ гла-
вата му. А сега се спре и му
не дава мира. И колкото по-
вече размисляше — толкова
по ясно му ставаше, че той мо-
же да бжде спокоенъ отъ къмъ
Царка само когато Павелъ се
махне отъ тука.

Често привечерь, кога оста-
нѣше самъ въ крѣчмата си или